

Chương thứ 4

KHÔNG RỜI MỘT BƯỚC

Đàn bà gặp phải chuyện không làm gì được, đành phải chấp nhận mệnh vận của mình, bây giờ nàng cũng chuẩn bị chấp nhận số mệnh của mình.

Nào ngờ Hoa Như Ngọc bỗng nhiên thở ra một hơi, nói:

- Khởi cần phải chờ đến sau này, bây giờ ta đã hối hận rồi.

Phong Tứ Nương nhin không nổi hỏi:

- Người hối hận chuyện gì ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Hối hận tại sao ta không phải là đàn ông.

Phong Tứ Nương lại ngăn người ra.

Hoa Như Ngọc nhẹ nhẹ thở ra, nhẹ nhẹ xoa trên người nàng, nói:

- Ta bây giờ mà là đàn ông, còn gì sung sướng hơn.

Phong Tứ Nương rớt cuộc cũng la lối lên:

- Người ... người cũng là đàn bà ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Nàng có muốn ta cởi đồ cho nàng xem không ?

Phong Tứ Nương tức quá đỏ cả mặt lên:

- Người ... người ... người gặp phải quĩ sao.

Hoa Như Ngọc bật cười lên hích hích, nói:

- Ta là đàn bà, tại sao nàng tức giận quá như vậy, có phải nàng thất vọng lắm phải không ?

Bàn tay của nàng ta còn đang di động, Phong Tứ Nương đỏ mặt nói:

- Bỏ bàn tay của ngươi ra mau.

Hoa Như Ngọc cười ngặt nghẽo nói:

- Ta mà là đàn ông, nàng có bảo ta bỏ tay ra không ?

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ngươi có phải gặp quỷ sống không.

Hoa Như Ngọc cười lớn.

Phong Tứ Nương hần học nói:

- Ta hỏi ngươi, ngươi là đàn bà, tại sao còn đi làm chuyện như vậy ?

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Bởi vì ta yêu nàng.

Bàn tay nàng ta còn chưa chịu bỏ ra, nàng ta cười nói:

- Cỡ người có mãnh lực thu hút như nàng, đàn ông hay đàn bà đều phải yêu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bàn tay của ngươi có bỏ ra không thì bảo ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Ta cứ để đó thì sao, đừng quên nàng là vợ của ta, rút cuộc số mệnh của nàng đã chú định phải là vợ của ta, nàng có muốn chối cũng chối không xong.

Phong Tứ Nương thở ra, nàng bỗng nhiên phát hiện ra một chân lý.

Đàn bà dù có lấy người đàn ông nào, ít nhất còn hơn là lấy một người đàn bà nhiều.

Đàn bà mà lấy đàn bà mới là chuyện chân chính chết người.

Bây giờ, ngay cả cái phòng hoa chúc xem ra chẳng còn giống phòng hoa chúc. Phong Tứ Nương bỗng nhiên nói:

- Ngươi thật tình còn tính lấy ta ?

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Đương nhiên.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Rốt cuộc ngươi vì chuyện gì vậy ?

Hoa Như Ngọc chớp mắt nói:

- Ta nói thật cho nàng nghe, được không ?

Phong Tứ Nương nói:

- Đương nhiên là được.

Hoa Như Ngọc nói:

- Bây giờ nàng là vợ của ta, ít nhất cũng không thể đi lấy người khác.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người khác là người nào ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang! Đương nhiên là Tiêu Thập Nhất Lang!

Phong Tứ Nương lập tức sa sầm nét mặt nói:

- Ngươi không muốn ta lấy Tiêu Thập Nhất Lang ?

Hoa Như Ngọc nói:

-- .

Phong Tứ Nương hỏi:

- Có phải là người muốn mình lấy y không ?

Hoa Như Ngọc cười lên một tiếng, nói:

- Ta đã là chồng của nàng, dĩ nhiên không thể còn lấy ai khác.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ người vì người khác ?

Hoa Như Ngọc đáp:

-- .

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người khác này là ai ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Nàng chắc phải biết.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Thâm Bích Quân ?

Hoa Như Ngọc thở ra nói:

- Ta thấy nàng ta thật tội nghiệp quá, Tiêu Thập Nhất Lang mà lấy nàng, chắc nàng ta phát điên lên quá.

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Thật ra người hà tất phải lo lắng, dù cho đàn ông trên thiên hạ chết hết, ta cũng chẳng thèm lấy y.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Nàng nói thật đấy chứ ?

Phong Tứ Nương chẳng nói được ra lời, nàng biết đàn bà nói dối, chỉ gạt được đàn ông.

Trước mặt hạng người đàn bà như Hoa Như Ngọc, nàng nói cách gì cũng vô dụng thôi.

Hoa Như Ngọc lại thở ra nói:

- Bất kể ra sao, nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang muốn ước hẹn nàng đến nơi này, nàng lập tức lại nơi này.

Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Người chẳng vì Tiêu Thập Nhất Lang là gì ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Loạn Thạch Sơn vốn là nơi hoang vu vắng vẻ, tuy là tổng đà của quần đạo Quan Trung, tối đa cũng chỉ là một cái sào huyệt trộm cướp, nhưng hiện giờ nơi đây có rất nhiều nhân vật siêu quần tìm lại.

Phong Tứ Nhân hỏi:

- Cái tên quái vật ngồi trên mũ người khác, không lẽ cũng là một nhân vật siêu quần ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Bất cứ kẻ nào nhẫn tâm chặt đi hai chân một tay của mình cũng đáng là một nhân vật siêu quần.

Phong Tứ Nương không thể không thừa nhận, cái gã Nhân Thượng Nhân quả thật có thái. Kẻ có thái nhất định là kẻ mạnh.

Hoa Như Ngọc nói:

- Lệ Thanh Phong cũng giống Nhân Thượng Nhân, tìm đến đây vì cái đầu của Tiêu Thập Nhất Lang.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Lệ Thanh Phong với Tiêu Thập Nhất Lang có thù hận ra sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Lệ Thanh Phong là cha của Lệ Cương, Lệ Cương chết dưới tay Tiêu Thập Nhất Lang.

Phong Tứ Nương tỉnh ngộ nói:

- Thảo nào mà Lệ Cương không bao giờ thổ lộ gia thế của mình, thì ra cha hắn là một tên độc hành đại đạo.

Hoa Như Ngọc cười nhạt nói:

- Nhưng cha hơn con quá xa.

Phong Tứ Nương cũng thừa nhận:

- Lệ Thanh Phong ít nhất chẳng phải là nguy quân tử.

Hoa Như Ngọc nói:

- Kim Bô Tát đến đây, cũng không có hảo ý gì, trừ bọn họ ra, những người không có hảo ý còn nhiều lắm, chỉ có ta là khác bọn họ.

Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Không lẽ ngươi là người tốt sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Ta vốn là một người tốt.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người tốt bụng như ngươi đến đây có chuyện gì ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Người tốt bụng đương nhiên lại đây làm chuyện tốt.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Làm chuyện gì tốt ?

Hoa Như Ngọc không trả lời trực tiếp câu hỏi, ngược lại còn hỏi:

- Nàng đến đây làm gì ?

Phong Tứ Nương nói:

- Người đã biết rành rành Tiêu Thập Nhất Lang ước hẹn ta ở đây.

Hoa Như Ngọc nói:

- Có phải chính y hẹn với nàng ?

Phong Tứ Nương nói:

- Không phải.

Từ hồi chia tay y hôm đó đến giờ, nàng chưa hề gặp lại Tiêu Thập Nhất Lang bao giờ.

Hoa Như Ngọc nói:

- Nàng chẳng qua chỉ nghe người khác nói, y nhắn tin trong giang hồ, muốn nàng lại đây gặp y thế thôi.

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì y cũng tìm không ra ta, hai năm nay, chúng ta mất liên lạc với nhau.

Hoa Như Ngọc nói:

- Đã vậy, làm sao nàng biết nhắn tin là thật hay giả ?

Phong Tứ Nương thở ra, quả thật nàng không biết.

Chẳng qua nàng chỉ lại đây xem có may mắn hay không vậy thôi.

Hoa Như Ngọc nói:

- Không chừng có người cố ý phao tin, dụ nàng lại đây, sau đó dùng nàng làm mối nhữ Tiêu Thập Nhất Lang.

Phong Tứ Nương cười khỏ nói:

- Bây giờ ngồi nghĩ đi nghĩ lại, quả thật ta bị người ta gạt.

Hoa Như Ngọc thở ra nói:

- Mỗi người ai cũng có lúc bị gạt, do đó, không phải chỉ có nàng là người bị gạt.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Trừ ta ra còn ai nữa ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Thâm Bích Quân.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nàng ta cũng lại đây sao ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Nàng ta nhất định lại đây.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ nàng ta không ở cùng chỗ với Tiêu Thập Nhất Lang sao ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Không, hai năm nay, nàng ta cũng như nàng, cứ mãi đi tìm Tiêu Thập Nhất Lang.

Phong Tứ Nương chau mày hỏi:

- Không phải Tạ Thiên Thạch vì nhìn nàng mấy lần mà bị chọc mù mắt đó sao ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Người đàn bà Tạ Thiên Thạch nhìn đó, không phải là Thẩm Bích Quân.

Phong Tứ Nương cắn môi cười nhạt nói:

- Cái gã này xem ra vẫn còn có số đào hoa.

Hoa Như Ngọc nói:

- Vì vậy, sớm muộn gì đời y cũng khốn nạn.

Phong Tứ Nương nhin không nổi than thở:

- Y đã khốn nạn một đời rồi chứ gì.

Hoa Như Ngọc nói:

- Nhưng lần này Thẩm Bích Quân lại khốn khổ hơn y.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Thế nào ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Muốn câu con cá lớn, phải lấy Thẩm Bích Quân ra làm mồi, đương nhiên là thích hợp.

Phong Tứ Nương cười khỏ nói:

- Quả nhiên mồi khốn nạn hơn cá.

Hoa Như Ngọc nói:

- Đúng vậy, cá còn chưa đớp, mồi đã phải bị móc vào lưỡi câu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nàng ta đã bị móc vào lưỡi câu sao ?

Hoa Như Ngọc than thở:

- Nào chỉ có một lưỡi, nàng ta đã bị móc vào hai lưỡi câu rồi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Hai lưỡi câu ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Hai lưỡi câu lớn.

Phong Tứ Nương nói:

- Lưỡi câu phải lớn mới câu được cá lớn.

Hoa Như Ngọc than:

- Thảm Bích Quân tuy bị họ móc cứng vào lưỡi câu, chính nàng lại không hay biết gì.

Phong Tứ Nương liếc xéo qua nàng ta hỏi:

- Xem chừng người quan tâm đến chuyện của nàng ta lắm ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Ta là người tốt bụng.

Phong Tứ Nương nói:

- Người tốt có lúc cũng có ác ý.

Hoa Như Ngọc bật cười hỏi:

- Nàng đang ăn phải giấm ?

Phong Tứ Nương không cười, nàng nói:

- Chẳng qua ta có tý thắc mắc vậy thôi.

Hoa Như Ngọc nói:

- Thật ra, không những ta quan tâm đến nàng ta, ta cũng rất quan tâm đến Tiêu Thập Nhất Lang.

Phong Tứ Nương nói:

- Sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Do đó, ta hy vọng nàng giúp đỡ ta, gỡ Thảm Bích Quân ra khỏi lưới câu, nếu cần câu không còn mối, cá cũng chẳng mắc phải lưới câu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ta đi giúp người ? Không chừng người cũng là ngư ông nhĩ ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Nàng phải tin ta mới phải.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Như Ngọc khoảnh miệng cười nói:

- Tại vì ta là chồng nàng, một người đàn bà ngay cả chồng còn không tin, còn tin ai bây giờ ?

Phong Tứ Nương nhìn nàng ta, rút cuộc thở ra một hơi nói:

- May mà người là đàn bà, không thì ta mà không chết mê chết mệt vì người cũng là chuyện lạ.

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Bây giờ ta làm nàng mê mệt đây.

Ngón tay của nàng ta đang mó má, bàn tay của nàng ta mó má thật muốn chết người.

Phong Tứ Nương cảm thấy toàn thân xương cốt như muốn mềm ra, nhin không nổi la toáng lên:

- Người mà không bỏ cái bàn tay quĩ của người ra, ta sẽ ... ta sẽ ...

Hoa Như Ngọc cười ngặt nghẽo hỏi:

- Nàng sẽ làm gì ?

Phong Tứ Nương lấy sức cắn chặt răng nói:

- Ta sẽ kiếm cái sừng cho người đội vào đấy.

Bây giờ Hoa Như Ngọc lại mặc vào người bộ y phục hoa lệ như đế vương của nàng ta, bộ y phục làm cho nàng ta thay đổi toàn diện, mặt mày sáng rỡ, siêu quần thoát tục, như một con chim khổng tước xòe cánh lượn quanh. Nàng ta ngắm mình trong gương đồng, hết quay qua bên trái, lại quay qua bên phải, hiển nhiên rất thỏa mãn với nghi biểu của mình trong gương.

Phong Tứ Nương nhin không nổi cười nói:

- Thảo nào mà người ta đều nói đàn bà thích soi gương, nhất là mới mặc một bộ đồ mới vào.

Hoa Như Ngọc cũng cười nói:

- Đây là cái tật không chữa của ta, cơm có thể nhin được, áo quần đẹp không thể không mặc.

Nàng ta lại giải thích thêm:

- Bởi vì, nhiều người nhin y phục trước, rồi mới nhin người sau.

Phong Tứ Nương nói:

- Người khác chỉ cố nhin y phục của người, do đó thường thường quên mất không nhin cho rõ người rốt cuộc là đàn ông hay đàn bà.

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Đúng không sai tí nào, do đó, tuy có người thấy ta có chỗ rất giống đàn bà, nhưng trước giờ chưa ai nghĩ ra rằng, ta chính là đàn bà.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhưng tại sao người cứ ăn mặc như đàn ông làm gì vậy ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Bởi vì, ta thích đàn bà, mà đàn bà thì cứ thích đàn ông.

Phong Tứ Nương cười hỏi:

- Bình thường người đi ngủ, cũng ăn mặc chỉnh tề như thế này sao ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Lúc ta đi ngủ cũng cởi hết đồ ra, nhưng hiện tại, ta chưa tính đi ngủ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bây giờ không lẽ còn chưa phải giờ đi ngủ ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Chưa phải.

Phong Tứ Nương nhìn nàng ta bằng đuôi mắt:

- Người còn tính làm chuyện gì ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Đi làm khách.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bây giờ là nửa đêm, còn ai mời khách bây giờ ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Nơi đây, ban ngày mới đi ngủ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người chỗ này đều là thứ mèo hoang sao ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Bởi vì, ban ngày họ không gặp mặt người ta.

Phong Tứ Nương đảo quang tròng mắt hỏi:

- Có phải người cũng muốn ta đi theo với người ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Vợ chồng mới lấy nhau, dĩ nhiên là không rời xa nhau một bước, huống gì, người mời lại là bạn quen của nàng.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bạn quen của ta ? Kim Bồ Tát ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Không phải.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không phải y còn ai nữa ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Nơi đây là địa bàn của mười ba trại Quan Trung, người mời, dĩ nhiên là chủ nhân của nơi này.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Khoái Dao Hoa Bình ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Đúng rồi.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng hai bàn tay của y hình như đã bị chặt mất.

Hoa Như Ngọc cười một tiếng nói:

- Người không có tay, cũng mời khách được kia mà.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Y còn tâm tình đi mời khách ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Bất kể ra sao, trên thiệp mời có tên y ở đó.

Phong Tứ Nương nói:

- Xem ra, tối đa là tên của y nằm trên thiệp thế thôi, sau lưng nhất định còn có người khác.

Hoa Như Ngọc than thở:

- Nàng thật là con quỉ tinh linh.

Phong Tứ Nương chăm chú nhìn nàng ta hỏi:

- Người sau lưng là ai ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Là ta.

Phong Tứ Nương mỉm cười, nói:

- Ta biết ngay là người, nếu không phải người mời khách, còn ai mời cho được người ?

Hoa Như Ngọc thở ra nói:

- Một người đàn bà muốn được đàn ông yêu mến thì phải hồ đồ chút đỉnh.

Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười hỏi:

- Trừ ngươi ra, còn có ai nữa ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Nếu là người tại đây, hình như ai y cũng mời.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhân Thượng Nhân, Lệ Thanh Phong, Kim Bồ Tát, bọn họ đều đến cả ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Nhất định là tới.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Bởi vì tối nay còn có một vị khách rất đặc biệt.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ai ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Thảm Bích Quân.

Phong Tứ Nương ngấn người, thở phào một hơi dài nói:

- Xem ra bữa tiệc tối nay nhất định nhiệt náo vô cùng.

Ánh mắt của Hoa Như Ngọc lộ một nụ cười kỳ quái, nàng ta chậm chậm nói:

- Nhất định là nhiệt náo lắm ...

Trong Khoái Tự đường, đèn đuốc sáng trưng.

Khoái Dao Hoa Bình mặc một chiếc áo choàng màu đỏ tươi, ngồi trên chiếc giao kỷ phủ da hổ đặt ở giữa, gương mặt trắng bệch đến dễ sợ.

Y ngồi đó không động đậy, tựa như một người đang ngồi ở thế giới nào khác, gương mặt trắng bệch của y, hoàn toàn không có một biểu tình, người ta đi qua đi lại trước mặt y, hình như y không trông thấy ai.

Y xem ra không có vẻ là một người chủ hiếu khách, những người khách xem ra cũng không thấy vui vẻ cởi mở.

Trừ Kim Bò Tát ra, gương mặt người nào cũng rất khó coi, Nhân Thượng Nhân vẫn cứ đứng trên đầu gậy đại hán, Lệ Thanh Phong thì nắm chặt cây Kim Bội cung, hình như chuân bị ra tay bất kỳ lúc nào.

Không ai mở miệng, cũng không ai qua lại khách sáo với chủ nhân.

Bọn họ không phải vì chủ nhân mà lại, bọn họ cũng không dấu diếm điểm đó.

Đại sảnh đáng lý ra phải nhiệt náo lắm, nhưng bây giờ trông có vẻ lạnh băng băng như nhà mồ.

Sau đó Phong Tứ Nương và Hoa Như Ngọc bỗng nhiên xuất hiện, tựa như trong mây gà, bỗng nhiên có một cặp không tước bay ra.

Bất kỳ ở trong yến tiệc nào, Phong Tứ Nương vẫn là người khách rất nổi bật.

Tối nay, nàng lại đặc biệt rực rỡ hẳn lên, không ai nhìn ra nàng đã ba mươi lăm tuổi đầu, và đã chết qua một lần.

Thấy mặt nàng, cặp lông mày của mỗi người hình như bỗng nhướng lên cao hai tấc, cặp mắt cũng mở to gấp bội.

Được thấy chính mắt một người đã chết đi rồi còn sống lại bước vào, cái thứ kinh nghiệm ấy quả thật là hiếm có vô cùng.

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt, nhoẽn miệng cười tươi nói:

- Chưa gặp nhau mới nửa ngày, các vị không nhận ra tôi rồi sao ?

Kim Bò Tát rớt cuộc ho lên một tiếng, hình như bỗng nhiên trúng phải gió.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông bệnh à ?

Kim Bò Tát gượng cười nói:

- Nếu tôi bệnh, chắc là bệnh tương tự quá, mỗi lần tôi gặp cô là y như bị như vậy.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Lần sau xin ông vạn lần đừng bị cái chứng bệnh ấy nữa, nếu không, tiên sinh của tôi ghen đấy.

Kim Bò Tát ngớ ngẩn hỏi:

- Tiên sinh của cô ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tiên sinh có nghĩa là chồng đấy, ông không hiểu sao ?

Kim Bò Tát nói:

- Cô ... cô lấy chồng rồi ?

Phong Tứ Nương nói:

- Đàn bà ai cũng có lúc lấy chồng.

Kim Bò Tát nhin không nổi hỏi:

- Cô lấy ai ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Ta.

Kim Bồ Tát ngăn người ra. Mỗi người ở đó cũng ngăn người ra.

Phong Tứ Nương ngẩng đầu nhìn Nhân Thượng Nhân mỉm cười nói:

- Bây giờ tôi ông hòa nhau rồi.

Nhân Thượng Nhân hỏi:

- Hoà nhau chuyện gì ?

Phong Tứ Nương nói:

- Bây giờ tôi cũng đã chết qua một lần.

Nhân Thượng Nhân hình như cũng bắt đầu muốn ho lên.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Chết và lấy chồng, vốn là hai kinh nghiệm rất khó kiếm, thế mà trong một ngày tôi có được cả hai, các vị có thấy kỳ lạ không ?

Trong một ngày mà được hai thứ kinh nghiệm như vậy, thế gian này chưa chắc đã có bao nhiêu người.

Phong Tứ Nương đi lại trước mặt Hoa Bình, mỉm cười nói:

- Hai năm rồi chưa gặp nhau.

Hoa Bình từ từ gật gật đầu, nói:

- Hai năm, tròn hai năm.

Phong Tứ Nương nói:

- Tính ra, chúng ta đã bạn bè với nhau được hơn mười năm rồi đó.

Hoa Bình lạnh lùng nói:

- Ta không phải bạn bè của cô, ta không có bạn bè.

Phong Tứ Nương nói:

- Dù anh không còn tay nào, cũng còn có thể có bạn bè, không có tay, còn sống được qua ngày, không có bạn bè, mới thật tình sống không nổi.

Gương mặt của Hoa Bình nhăn nhúm lại, y bỗng nhiên đứng bật dậy, xông ra ngoài một mạch không thèm quay đầu.

Y vốn là người không tiếp nhận được sự đồng tình của người khác.

Phong Tứ Nương buồn rầu thở ra một tiếng, nàng quay đầu lại, tính tìm gã cụt chân, vừa rồi nàng thấy y ngồi sau lưng Nhân Thượng Nhân, nàng tính nhìn xem y rốt cuộc là ai, nhưng hiện giờ y đã biến đi đâu mất.

- Tại sao y cứ muốn tránh né mình, tại sao y không dám nhìn mặt mình ?

Phong Tứ Nương không nghĩ thêm nữa, cũng chẳng thể nghĩ thêm được gì. Nàng và Hoa Như Ngọc vừa ngồi xuống, lập tức thấy Thảm Bích Quân.

Lần đầu tiên nàng gặp Thảm Bích Quân, nàng đã có cảm giác nàng là người ôn nhu nhất, mỹ lệ nhất, phong độ nhất trong những người đàn bà mình đã gặp. Bây giờ nàng vẫn có cảm giác đó.

Nhưng Thảm Bích Quân đã có vẻ gì biến đổi, trầm tĩnh hơn, ưu lự hơn, và cũng tiêu tụy ra một chút. Chẳng qua, những điểm biến đổi ấy chỉ làm cho nàng thêm xinh đẹp, cái đẹp làm say đắm lòng người.

Cặp mắt của nàng vĩnh viễn trong suốt, nhu hòa, giống như dòng nước chảy êm trong gió nhẹ ngày xuân, mái tóc nàng đen nhánh mềm mại, eo lưng nàng cũng mềm mại như nhánh liễu lay động trong gió xuân.

Nàng không phải là hạng đàn bà làm sôi động đàn ông khi họ nhìn nàng, bởi vì, bất kỳ người đàn ông nhìn nàng, cũng bất giác quên đi mọi điều. Bây giờ nàng đang bước chậm chậm vào.

Nàng không làm bộ, nhưng mỗi cử động của nàng đều bộc lộ phong cách thanh nhã và ưu mỹ.

Nàng mặc một bộ đồ không đặc biệt hoa lệ, cũng không trang điểm gì trên người, bởi vì, những thứ ấy đối với nàng đều có vẻ dư thừa.

Bất kỳ bao nhiêu thứ trên châu trang sức, không chia đi được một phần bản thân rực rỡ vốn có của nàng.

Bất kỳ bao nhiêu phần son trang điểm, không tăng thêm được cho nàng một phần mỹ lệ.

Một người đàn bà khả ái như nàng, tại sao lại chịu một số phận bạc bẽo như thế ?

Thình lình, tất cả mọi người trong sảnh đường đều như ngừng cả hơi thở lại.

Đây chính là đệ nhất mỹ nhân của vũ lâm, Thẩm Bích Quân. Bọn họ rất cuộc đã gặp mặt Thẩm Bích Quân.

Những chuyện liên quan về nàng và Tiêu Thập Nhất Lang, đầy bi thảm và mỹ lệ, bọn họ đã nghe qua không biết bao nhiêu lần.

Bây giờ con người của nàng đang đứng trước mặt họ. Bọn họ muốn nhìn thêm cho rõ, mà không dám.

Đây không phải là bọn họ sợ đường đột giai nhân, mà vì sau lưng nàng còn có hai cặp mắt sắc bén như đao.

Thẩm Bích Quân không lại đây một mình. Sau lưng nàng còn có hai người.

Hai lão già ốm o, cao nhòng, như hai cây sậy.

Chiếc trường bào trên người hai lão xem ra rất hoa lệ mới mẻ, một đỏ hồng một xanh lục, đỏ hồng như anh đào, xanh lục như ba tiêu.

Gương mặt họ xem ra mệt mỏi vô cùng, tóc tai đều đã bạc phều, nhưng hai lão vừa bước vào đại sảnh, mọi người bỗng nhiên cảm thấy có một luồng sát khí bức vào người mình. Thần binh lợi khí, phải có sát khí.

Những tay cao thủ võ lâm trong mình có tuyệt kỹ, xem mạng sống con người như rơm rác, quanh người cũng có mùi sát khí.

Bất kỳ ai cũng ngấm ngấm cảm thấy ra, hai lão này một đời đã từng sát hại không biết bao nhiêu sinh mạng.

Thấy hai lão này, Lệ Thanh Phong là người đầu tiên biến sắc.

Bọn họ vốn là người cùng thời đại, Lệ Thanh Phong dĩ nhiên nhận ra lai lịch hai lão già.

Phong Tứ Nương cũng biết. Nàng nhin không nổi thở nhẹ ra một hơi, nói:

- Ngự ông.

Hoa Như Ngọc nói:

- Hai ngự ông hạng bự.

Phong Tứ Nương nói:

- Ta đã gặp qua họ.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Tại Ngoạn Ngẫu Sơn trang của Tiêu Dao hầu ?

Phong Tứ Nương gật gật đầu.

Cái hôm Tiêu Thập Nhất Lang và Tiêu Dao Hầu quyết chiến, hai lão cũng có mặt ở đó.

Hoa Như Ngọc nói:

- Bây giờ nàng đã biết ta không nói láo phải không.

Phong Tứ Nương lại gật gật đầu.

Nàng không biết quan hệ giữa họ và Tiêu Dao Hầu, nàng chỉ biết họ cũng là môn hạ của Tiêu Dao Hầu.

Môn hạ của Tiêu Dao Hầu, dĩ nhiên là chẳng có tý hảo ý gì với Tiêu Thập Nhất Lang.

Hoa Như Ngọc nói:

- Do đó, nàng nhất định phải tìm cách báo cho Thảm Bích Quân biết.

Phong Tứ Nương nói:

- Ta nghĩ không ra cách.

Hoa Như Ngọc nói:

- Phía sau chúng ta có một cánh cửa, nàng có thấy không ?

Phong Tứ Nương đã thấy, cánh cửa rất hẹp.

Hoa Như Ngọc nói:

- Ra khỏi cửa, nàng sẽ thấy một cái nhà gỗ rất nhỏ.

Phong Tứ Nương đang lắng tai nghe.

Hoa Như Ngọc nói:

- Đây là phòng vệ sinh của đàn bà, nàng đem Thẩm Bích Quân vào đó, sẽ tha hồ mà nói chuyện.

Bọn đàn ông nơi đây đều là những người tự trọng thân phận, dĩ nhiên nhất định không lại nơi đó nghe lén.

Phong Tứ Nương thở ra, nói:

- Được, ta nghĩ ra cách.

Bọn họ đang rĩ tai với nhau, vợ chồng mới cưới, vốn thường muốn căn tai nhau.

Nhưng ánh mắt của hai lão già, chợt liếc về hướng hai người như tia xẹt.

Phong Tứ Nương tuy biết hai lão tuyệt đối không thể nghe được hai người đang nói gì, nhưng cũng không khỏi giật mình lên một cái.

May mà nàng bỗng bắt gặp nụ cười ôn nhu của Thẩm Bích Quân.

Thẩm Bích Quân đương nhiên đã nhận ra "cô dâu dọa chết người", nàng đang mỉm cười lộ vẻ chào hỏi.

Phong Tứ Nương cũng cười lại.

Lão già áo đỏ bỗng nói:

- Không ngờ Kim Cung Ngân Đạn Trảm Hồ Dao, Truy Vân Trục Nguyệt Thủy Thượng Phiêu Lệ Thanh Phong cũng tại đây.

Gương mặt của Lệ Thanh Phong xanh lè ra, lão lạnh lùng nói:

- Hai vị còn chưa khuất bóng, thật làm người ta bất ngờ quá.

Lão già áo đỏ nói:

- Nhưng ngươi thì phải nên chết đi thì đúng hơn phải không ?

Lão già áo xanh nói:

- Ba mươi năm trước, nếu chúng ta không hạ thủ lưu tình, ngươi đã chết đầu mất xác rồi.

Lệ Thanh Phong cười nhạt nói:

- Đúng vậy, đáng lý ra ta phải chết từ lâu, ai bảo ta qua lại giang hồ một mình, không ai bang trợ.

Lão già áo đỏ sa sầm nét mặt nói:

- Lúc ta giao thủ với ngươi, y không xen tay vào.

Lão già áo xanh nói:

- Minh ta cũng dư sức đối phó ngươi.

Lệ Thanh Phong nói:

- Ta mà có người trợ thủ, cũng chẳng cần y giúp ta hai người đánh một người, chỉ cần y đứng ngoài la ó trợ oai là quá đủ rồi.

Lão già áo đỏ nói:

- Được lắm.

Lão già áo xanh nói:

- Quá tốt.

Lão già áo đỏ hỏi:

- Ngươi ra, hay là ta ra ?

Lão già áo xanh nói:

- Lần này đến lượt ta.

Lệ Thanh Phong cười lớn, nói:

- Được, rất được, cái nợ ba mươi năm trước, ngươi và ta cũng nên thanh toán cho xong tại đây.

Ba người này tuy đã bao nhiêu đó tuổi, vẫn còn bộp chộp nóng nảy, càng già càng cay.

Cừu hận ba mươi năm về trước, cho đến bây giờ bọn họ còn ghi nhớ trong bụng.

Lệ Thanh Phong đã bật người dậy, lão già áo xanh cũng đã quay người tính bước ra.

Thẩm Bích Quân đang yên lặng ngồi một bên nhìn, bỗng thở nhẹ ra, dịu dàng nói:

- Các vị tiền bối muốn giết người ở đây, chi bằng giết chủ nhân ở đây trước cho xong.

Giọng nói của nàng vẫn ôn nhu nhã nhặn như xưa, nhưng cái ý trong câu nói đầy vẻ sắc cạnh.

Cuộc sống lưu lã trong hai năm nay đã cho nàng học hỏi được biết bao điều.

Lão già áo xanh nhìn Lệ Thanh Phong một cái, lạnh lùng nói:

- Ngươi và ta còn chưa chết đây, hà tất phải vội vội vàng vàng.

Lệ Thanh Phong cười nhạt, cuối cùng cũng từ từ ngồi xuống. Phong Tứ Nương bật cười.

Nàng bước tới, nắm lấy tay Thảm Bích Quân, cười tươi tắn nói:

- Tôi thật không ngờ chị cũng lại đây, nhất định chị cũng không ngờ tôi ở đây phải không ?

Thảm Bích Quân mỉm cười, gật gật đầu.

Phong Tứ Nương cười nói:

- May mà hai đứa mình không có nợ nần trước đây để thanh toán.

Thảm Bích Quân nhoẽn miệng cười nói:

- Chị vẫn không thay đổi tí nào.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng xem chị có vẻ biến đổi.

Ánh mắt của Thảm Bích Quân lại càng thêm vẻ ưu lự, nàng cúi đầu rung rung, không nói gì.

Phong Tứ Nương lại cười nói:

- Nhưng tôi vẫn cứ là cô dâu dọa chết người, mỗi lần tôi gặp chị là y như tôi thành cô dâu.

Thảm Bích Quân cũng lộ vẻ vừa kinh hãi vừa kỳ lạ, nhưng nàng không hỏi tới.

Cái vị thực nữ con nhà thế gia, vẫn còn như thuở nào, không hề đi hỏi thăm đời tư người ta.

Phong Tứ Nương chớp mắt, nhìn nàng, hỏi:

- Nhất định chị đi đường xa lắm mới tới đây phải không ?

Thảm Bích Quân đáp:

- Vâng.

Phong Tứ Nương nói:

- Nếu vậy chắc chị ...

Nàng bỗng ghé miệng sát vào tai Thảm Bích Quân, nói nhỏ mấy tiếng.

Thảm Bích Quân đỏ mặt, gật gật đầu.

Phong Tứ Nương vẫn cười nói:

- Đây chẳng phải là chuyện xấu xa gì, tôi đem chị đi.

Nàng quả thật kéo tay Thảm Bích Quân, đi tới cánh cửa nhỏ.

Thảm Bích Quân càng đỏ mặt thêm, nhưng cũng đành đi theo nàng.

Hai lão già nhìn nhau, ánh mắt bất giác lộ ra nụ cười, bọn họ tự nhiên biết Phong Tứ Nương đưa Thảm Bích Quân đi đâu.

Bọn họ cảm thấy Phong Tứ Nương là một người đàn bà rất điệu, làm những chuyện cũng rất điệu.

Khách của người ta vừa bước vào cửa, nàng lập tức kéo khách ra nhà xí.

Chuyện đó, trừ Phong Tứ Nương ra, còn ai làm được ?

Cũng chỉ có Phong Tứ Nương làm, thì người khác mới thấy điệu, mà không thấy kỳ cục.

Hết chương 4